

မင်းက ငါ့ရဲ့ သူရဲကောင်း

ကိုရိုနာဗိုင်းရပ်စ်ရောဂါ COVID-19
(ကိုဗစ်-နိုင်းတင်း) ကို ကလေးတွေ
ဘယ်လို ခုခံကြမလဲ။

မင်းကငါ့ရဲ့ သူရဲကောင်း စာအုပ်အား ပြုစုပုံ

ဤစာအုပ်သည် Inter-Agency Standing Committee Reference Group on Mental Health and Psychosocial Support in Emergency Settings (IASC MHPSS RG) ၏ လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ချက် ဖြစ်ပါသည်။ IASC MHPSS မှ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ၊ ဒေသကြီးဆိုင်ရာ နှင့် နိုင်ငံတွင်း ကျွမ်းကျင်သူများအပြင် နိုင်ငံပေါင်း ၁၀၄ နိုင်ငံမှ မိဘများ၊ ကလေးသူငယ်စောင့်ရှောက်သူများ၊ ဆရာ ဆရာမများနှင့် ကလေးများမှ ပံ့ပိုးကူညီပေးထားသည်။ ကိုရိုနာဗိုင်းရပ်စ်ရောဂါ COVID-19 (ကိုဗစ်-နိုင်တင်း) ကာလအတွင်း ကလေးများ၏ စိတ်ကျန်းမာရေးနှင့် စိတ်လူမှုရေးပိုင်းဆိုင်ရာ လိုအပ်ချက်များအား လေ့လာရန် အပြည်ပြည်ဆိုင် ရာ သုတေသနတစ်ခုကို အာရဗီ၊ အင်္ဂလိပ်၊ အီတာလျံ၊ ပြင်သစ်၊ စပိန်အစရှိ သည့် ဘာသာစကားများနှင့် ဖြန့်ဝေခဲ့သည်။ ထိုသုတေသနမှ ရလဒ်များ အား အသုံးပြုပြီး ပုံပြင်ကို ဖန်တီးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤစာအုပ်အား ကိုရိုနာ ဗိုင်းရပ်စ်ရောဂါ COVID-19 (ကိုဗစ်-နိုင်တင်း) ဖြစ်ပွားနေသော နိုင်ငံအချို့တွင် ကလေးများအား ပုံပြောခြင်းပုံစံအားဖြင့် ဝေမျှခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကလေးများ၊ မိဘများနှင့် ကလေးသူငယ်စောင့်ရှောက်သူများဆီမှ အကြံပြုချက်များ ရယူကာ ပြန်လည်တည်းဖြတ်ခဲ့သည်။

ကမ္ဘာတဝန်းရှိ ကလေးများ၊ မိဘများ၊ ကလေးသူငယ် စောင့်ရှောက်သူများနှင့် ဆရာဆရာမများအပါဝင် လူပေါင်း ၁၇၀၀ ခန့်သည် ကိုရိုနာဗိုင်းရပ်စ်ရောဂါ COVID-19 (ကိုဗစ်-နိုင်တင်း) ကပ်ဆိုးရောဂါကို မည်ကဲ့သို့ ရင်ဆိုင်ကျော်လွှား ကြကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့အား အချိန်ပေးဝေမျှခဲ့သည်။ သုတေသနနှင့် ပုံပြင် ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အချိန်ပေးပါဝင်ခဲ့သူတိုင်းအား အထူးကျေးဇူးတင်ပါ သည်။ ဤပုံပြင်သည် ကမ္ဘာတဝန်းရှိ ကလေးများအတွက် ကလေးများက ပြုစုထားခြင်းဖြစ်သည်။

IASC MHPSS မှ Helen Patuck အား ပုံပြင် ဇာတ်ညွှန်းနှင့် ရုပ်ပြပုံစာအုပ် ပြင်ဆင်ပေးခြင်းအတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်းအား အောက်ဖော်ပြပါ လိုင်စင်အရ ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ©IASC, 2020. the Creative Commons Attribution-NonCommercial-Shar eAlike 3.0 IGO license (CC BY-NC-SA 3.0 IGO; <https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/igo>).

အောက်ဖော်ပြပါ လိုင်စင်အားဖြင့် ပြန်လည်ထုတ်ဝေခြင်း၊ ဘာသာပြန်ခြင်းဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းများကို မူရင်းမူပိုင်ခွင့်ရှိသူကို ပြည့်စုံစွာ ဖော်ညွှန်းရေးသွင်းကာ စီးပွား ဖြစ်မဟုတ်သော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပြန်လည်ထုတ်ဝေနိုင် အသုံးပြုနိုင်ပါသည်။

ယခုပုံပြင်စာအုပ်အား မြန်မာဘာသာသို့ပြန်ဆိုမှုကို Metanoia နှင့် UNICEF Myanmar တို့မှ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ ယခုဘာသာပြန်ဆိုမှု/ လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင် ပြုလုပ်မှု ကို Inter-Agency Standing Com- mittee (IASC) က ဆောင်ရွက်ထားခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဘာသာပြန်ဆိုမှု/ လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင် ပြုလုပ်မှုတို့ နှင့် ပတ်သက်ပြီး IASC က တာဝန် မယူပါ။ မူရင်း English ဘာသာစကားဖြင့် ထုတ်ဝေသည့် My Hero is You: How Kids Can Fight COVID-19! Licence: CC BY-NC-SA 3.0 IGO သည် အစစ်အမှန်ဖြစ်သည်။

အဖွင့် မိတ်ဆက်

‘မင်းကငါ့ရဲ့ သူရဲကောင်း’စာအုပ်သည် ကမ္ဘာတဝန်း ကိုရိုနာဗိုင်းရပ်စ်ရောဂါ COVID-19 (ကိုဗစ်-နိုင်တင်း) ကပ်ဆိုးရောဂါ သက်ရောက်ခံစားနေရသော ကလေးငယ်များအတွက် ရည်ရွယ်ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤပုံပြင်စာအုပ်အား မိဘ၊ ကလေးသူငယ်စောင့်ရှောက်သူ (သို့မဟုတ်) ဆရာ၊ ဆရာမမှ ကလေးအနီး (သို့မဟုတ်) ကလေးအုပ်စုသေးသေးလေး အနီးတွင် ဖတ်ပြရန် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ မိဘ၊ စောင့်ရှောက်သူ (သို့မဟုတ်) ဆရာ၊ ဆရာမများမှ ဖတ်ပြခြင်း မဟုတ်ဘဲ ကလေးတစ်ဦး ဖတ်ရှုရန် မသင့်လျော်ပါ။

‘သူရဲကောင်းများအတွက် လုပ်ဆောင်ရန် လုပ်ငန်းများ’ ဟုခေါ်သော ဖြည့်စွက် လမ်းညွှန်စာအုပ်အား နောက်ဆက်တွဲအနေဖြင့် ဆက်လက်ထုတ်ဝေ ရန်ရှိပြီး ၎င်းစာအုပ်သည် ကိုရိုနာဗိုင်းရပ်စ်ရောဂါ COVID-19 (ကိုဗစ်-နိုင်တင်း) နှင့် ဆက်စပ်သော အကြောင်းအရာများ ပါရှိကာ ကလေးများ မိမိ၏ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ခံစားချက်များကို ကိုင်တွယ်ထိန်းသိမ်းစေနိုင်ရန်နှင့် လုပ်ဆောင်နိုင်သော အရာများကို ဖော်ပြပေးထားပါသည်။

ဘာသာပြန်ဆိုမှု

IASC သည် ဤစာအုပ်ကို အာရဗီ၊ တရုတ်၊ ပြင်သစ်၊ ရုရှား နှင့် စပိန် ဘာသာသို့ ဘာသာပြန်ဆိုမှု ကို အဖွဲ့ကိုယ်တိုင် ပေါင်းစည်း ညှိနှိုင်း ဆောင်ရွက် သွားမည် ဖြစ်သည်။ အခြားဘာသာများသို့ ပြန်ဆိုရန် the IASC Reference Group for Mental Health and Psychosocial Support (MHPSS) (mhps.refgroup@gmail.com) ကို ဆက်သွယ်ပါ။ ပြီးစီးသည့် ဘာသာပြန်ဆိုမှု အားလုံးကို the IASC Reference Group website ပေါ်တွင်တင်ထားမည်ဖြစ်သည်။ သင်သည် ဤစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ဆိုမည်၊ လိုက်လျောညီထွေရှိအောင် ပြုလုပ်မည်ဆိုပါက အောက်ပါတို့ကို သတိပြုပါ။

စာအုပ်ပေါ်တွင် သင့်အဖွဲ့အစည်း (သို့မဟုတ် ရန်ပုံငွေထောက်ပံ့သည့် အဖွဲ့အစည်း) ၏ Logo ကို ထည့်သွင်းမပြုပါ။ လိုက်လျောညီထွေရှိအောင်ပြုလုပ်မည်ဆိုပါက (စာသားများ သို့မဟုတ် ပုံများ ပြောင်းလဲမည်) IASC ၏ logo ကို အသုံးပြုခွင့်မပေးပါ။ စာအုပ်ကို အသုံးပြုရာတွင်လည်း IASC က အဖွဲ့အစည်း၊ ထုတ်ကုန် နှင့် ဝန်ဆောင်မှုတစ်ခုခုကို အားပေးထောက်ခံသည်ဆိုသည့် သဘောတရားမျိုး မပါသင့်ပါ။ သင်၏ ဘာသာပြန်ဆိုမှု (သို့မဟုတ်) လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင်လုပ်မှုကို Creative Commons license သို့မဟုတ် ၎င်းနှင့် တူညီသော license ထားသင့်သည်။ CC BY-NC-SA 4.0 or 3.0 ကို အသုံးပြုရန် အကြံပြုပါသည်။ သင့်တော်သည့် လိုင်စင်စာရင်း : <https://creativecommons.org/share-your-work/licensing-considerations/compatible-licenses> ဘာသာပြန်ဆိုရာတွင် အောက်ပါစာသားကို ထည့်သွင်းရန် အကြံပြုပါသည်။ “ယခုဘာသာပြန်ဆိုမှု/ လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင် ပြုလုပ်မှု ကို Inter-Agency Standing Committee (IASC) က ဆောင်ရွက်ထားခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဘာသာပြန်ဆိုမှု/ လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင် ပြုလုပ်မှု တို့ နှင့် ပတ်သက်ပြီး IASC က တာဝန်မယူပါ။ မူရင်း English ဘာသာစကားဖြင့် ထုတ်ဝေသည့် My Hero is You: How Kids Can Fight COVID-19! Licence: CC BY-NC-SA 3.0 IGO သည် အစစ်အမှန်ဖြစ်သည်။”

မေမေက စုစံရဲ့ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ပါ။
ဘာလို့လဲဆိုတော့ မေမေဟာစုစံအတွက်
တော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာအကောင်းဆုံးအမေဖြစ်
သလို အတော်ဆုံး သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ယောက်
လည်းဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုရိုနာ
ဗိုင်းရပ်စ်ရောဂါကို ကုသဖို့နည်းလမ်းကို
မေမေလည်း ရှာမတွေ့ပါဘူး။

‘ ကိုရိုနာဗိုင်းရပ်စ်ရောဂါ COVID-19
(ကိုဗစ်-နိုင်တင်း) ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ
မေမေ’ စုစံ မေမေ့ကို မေးမိတယ်။

‘ ကိုရိုနာဗိုင်းရပ်စ်ရောဂါ COVID-19
(ကိုဗစ်-နိုင်တင်း) လို့ခေါ်တဲ့ ကိုရိုနာ
ဗိုင်းရပ်စ် က အရမ်းသေးပြီး မေမေတို့
မတွေ့နိုင်ဘူး သမီးရဲ့’ မေမေက
ပြန်ဖြေတယ်။

‘ဒါပေမယ့် ဖျားနေတဲ့သူတွေ ချောင်းဆိုး၊
နှာချေတဲ့အခါနဲ့ အဲဒီဖျားနေတဲ့သူတွေကို
ထိတွေ့မိတဲ့အခါမှာ ပြန့်နှံ့ကူးတယ် သမီး’

‘ဖျားနေတဲ့သူတွေက
ကိုယ်ပူရှိပြီး
ချောင်းဆိုးတယ်၊
ပြီးတော့
အသက်ရှူရာမှာ
ခက်ခဲလာတယ်’
မေမေက
ဆက်ပြောတယ်။

‘အဲ့ဒါဆို သမီးတို့မမြင်ရတော့ သူ့ကို
မကာကွယ်နိုင်ဘူးပေါ့။ ဟုတ်လား မေမေ’
စုစံ မေမေ့ကို ဆက်မေးတယ်။

‘ဟင့်အင်း၊ မေမေတို့ ကာကွယ်နိုင်ပါတယ်’
မေမေက ဆက်ရှင်းပြတယ်။

‘အဲ့ဒါကြောင့်မို့ သမီးကို လုံခြုံစိတ်ချစေချင်
တယ်။ ဒီဗိုင်းရပ်စ်ပိုးက လူအများကြီး ကို
ကူးစက်ခဲ့တယ် သမီး။ မေမေတို့နဲ့အတူတူ
တခြားသူ တွေကလည်း ကိုရိုနာဗိုင်းရပ်စ်
ကူးစက်တာကနေ ကာကွယ်ဖို့အတွက်
ပူးပေါင်းပါဝင်ကြဖို့လိုတယ်လေ။
ကလေးတွေက သိပ်အရေးကြီးတယ်။
သူတို့လည်းကူညီနိုင်တယ်။ သမီးကို
မေမေတို့ရဲ့ သူရဲကောင်းလေးတစ်ယောက်
ဖြစ်စေချင်တယ်။’

အဲ့ဒီ ညမှာ စုစံ အိပ်ရာထဲမှာလှဲနေတယ်။
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သူရဲကောင်းလို့ လုံးဝ
မခံစားမိဘူး။ စိတ်လည်းတိုမိတယ်။

ကျောင်းကို သွားချင်တယ်။ ဒါပေမယ့်
ကျောင်းက ပိတ်နေတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေကို
တွေ့ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲ့ဒါက
အန္တရာယ်ရှိတယ်တဲ့။

စုစံ အဲဒီ ကိုရိုနာ ဗိုင်းရပ်စ် ကြီး ကမ္ဘာကို
ခြောက်လှန့် နေတာမျိုး မရှိစေချင်ဘူး။
‘သူရဲကောင်းဆိုတာ စူပါ ပါဝါ တွေ ရှိရမှာ’
စုစံ အိပ်ခါနီး မျက်လုံးပိတ်ရင်း တွေးတယ်။
‘ငါ့မှာ ဘာစူပါ ပါဝါ တွေ ရှိသလဲ။’

ရုတ်တရက် နူးညံ့တဲ့အသံတိုးတိုးလေး
ကြားရတယ်။

‘ဘယ်သူလဲ’ လို့ စုစံ ခပ်တိုးတိုး ပြန်မေး
လိုက်တယ်။

‘သူရဲကောင်းဖြစ်ဖို့ မင်းဘာတွေလိုအပ်သလဲ
စုစံ’ အဲဒီအသံက စုစံကိုမေးလာတယ်။

‘ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ကလေးတွေ
သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဘယ်လိုကာကွယ်
နိုင်သလဲ ပြောပြမှရမယ်။ အဲဒါမှ
အခြားသူတွေကိုပါ သူတို့ ကာကွယ်နိုင်မှာ’
စုစံ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

‘အဲဒါဆို မင်းငှါကို ဘာလုပ်စေချင်သလဲ’
အသံက စုစံကို ထပ်မေးတယ်။

‘ငါ ပျံနိုင်တဲ့ အရာတစ်ခုလိုအပ်တယ်။
ပြီးတော့ ကူညီနိုင်မယ့် အသံကြီးကြီး
တစ်ခုရော’

လရောင်အောက်မှာ ရုတ်တရက် ထူးဆန်း
တဲ့အရာတစ်ခုရောက်လာတယ်။

‘မင်းက ဘယ်သူလဲ’ စုစံ အံ့အားသင့်ပြီး
မေးလိုက်တယ်။

‘ငါ့နာမည်က အေးချမ်း လို့ခေါ်တယ်’

‘အရင်က တစ်ခါမှ အေးချမ်း ဆိုတာကို

မတွေ့ဖူးဘူး’ စုစံ အေးချမ်းကို ကြည့်ရင်း
ပြောတယ်။

‘ငါက ဒီမှာ အမြဲရှိခဲ့တာ။ ငါက မင်းနှလုံးသား
ဆီ လာခဲ့တာ’ အေးချမ်းက ပြန်ဖြေတယ်။

‘မင်းရှိရင် ကမ္ဘာက ကလေးတွေကို ကိုရိုနာ
ဗိုင်းရပ်စ် အကြောင်း ငါပြောနိုင်မှာပေါ့။’
စုစံ အားတက်သရော ပြောလိုက်တယ်။
‘ငါ သူရဲကောင်းဖြစ်နိုင်ပြီပေါ့။’

‘ဒါနဲ့...ကိုရိုနာ ဗိုင်းရပ်စ် ရှိနေတာ
ငါတို့ ခရီးထွက်ဖို့ လုံခြုံရဲ့လား’

‘ငါရှိနေရင် အဆင်ပြေတယ် စုစံ’
အေးချမ်းက ပြောတယ်။

‘ငါတို့အတူရှိနေတဲ့အခါ ဘယ်အရာမှ
မင်းကို ထိခိုက်အောင် လုပ်လို့မရဘူး။’

စုစုံဟာ အေးချမ်းရဲ့ ကျောပေါ်တလိုက်ပြီး
အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်ကနေ ညကောင်းကင်ထဲကို ဝှံ့ခနဲ
ပျံတက်သွားတယ်။

ကြယ်တွေဆီပျံသန်းလာရင်း
ညကောင်းကင်ကြီးကို
နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

နေမြင့်တက်လာချိန်မှာ ပိရမစ်နားက
သဲကန္တာရလှလှလေးမှာ ဆင်းသက်လိုက်တယ်။

အဲဒီမှာ ကလေးအုပ်စုတစ်စု ကစားနေကြတယ်။
စုစုံနဲ့ အေးချမ်းကို ကလေးတွေက ပျော်ရွှင်စွာနဲ့
လက်ငှေ့ရမ်းနှုတ်ဆက်ကြတယ်။

‘ကြိုဆိုပါတယ်။ ငါ့နာမည်ကတော့
စလင်းပါ။’ ကလေးအုပ်စုထဲက
ကောင်လေးတစ်ယောက်က ပြောတယ်။

‘မင်းတို့ ဒီမှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။
ဆောရီး..ငါတို့ အနီးကပ်လာလို့ မရလို့။ ငါတို့
အနည်းဆုံး ၁ မိတာ အကွာမှာ နေရမှာမို့လို့’

အဲဒါကြောင့် ငါတို့ဒီမှာရှိနေတာ’ စုစံက
ပြန်ပြောတယ်။

‘ငါ့နာမည်က စုစံပါ။ သူက အေးချမ်းလို့
ခေါ်တယ်။ မင်းတို့သိလား.. ငါတို့ကလေး
တွေက အိမ်နီးချင်းတွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေ၊
မိဘတွေနဲ့ အဘိုးအဘွားတွေကို အန္တရာယ်
ကင်းအောင် လုပ်ပေးလို့ရတယ်။ ငါတို့
လုပ်ဖို့လိုတာက....’

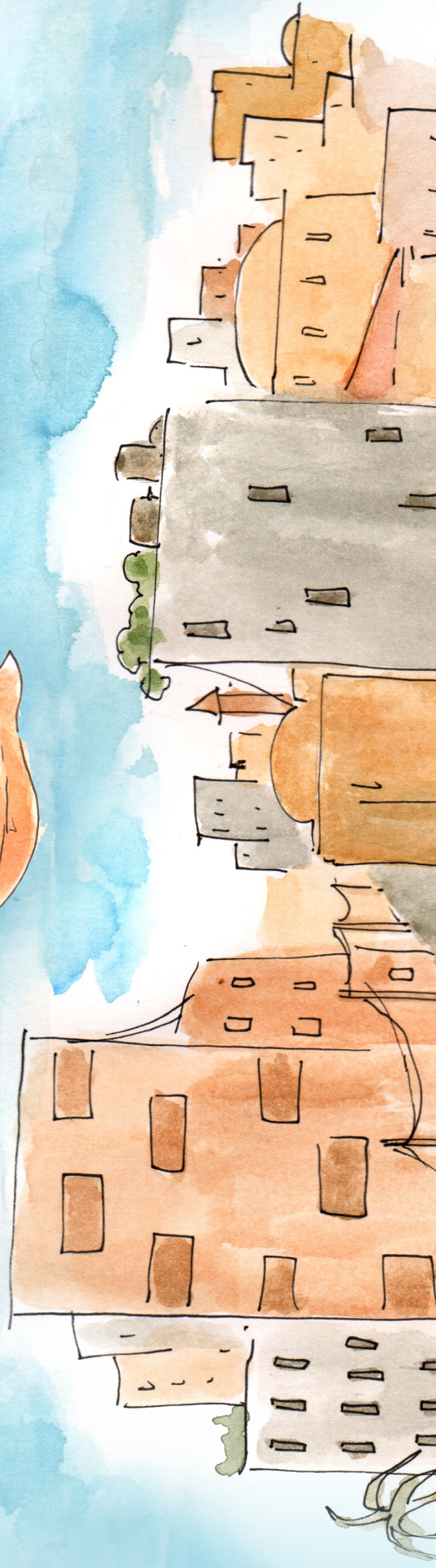
‘လက်ကို ဆပ်ပြာနဲ့ ရေနဲ့ စက္ကန့် (၂၀)
ကြာအောင် ဆေးရမှာ’ စလင်းက ပြုံးရင်း
ဖြေလိုက်တယ်။

‘ငါတို့ သိတယ် စုစံ။ ငါတို့ ဖျားလို့
ချောင်းဆိုး၊ နှာချေရင်လည်း တစ်ရှူး
(ဒါမှမဟုတ်)တံတောင်ကွေးထဲကို ချေတယ်။
လူတွေကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်မယ့်အစား
လက်ပြုနှုတ်ဆက်တယ်။ ပြီးတော့
ငါတို့ အိမ်ထဲမှာပဲနေဖို့ ကြိုးစားတယ်။
ဒါပေမယ့် ငါတို့က လူထူထပ်တဲ့ မြို့ထဲမှာ
နေတာဆိုတော့ အားလုံးကတော့ အိမ်မှာ
မနေကြဘူး။’

‘အင်း..ဒါကိုတော့ ငါ ကူညီနိုင်လိမ့်မယ်’
အေးချမ်းက ပြောတယ်။

‘သူတို့က ကိုရိုနာ ဗိုင်းရပ်စ် ကို မတွေ့နိုင်ဘူး။
ဒါပေမယ့် ငါ့ကိုတော့ မြင်နိုင်တယ်။ ကဲ..
ခုန်တက်ပြီး လိုက်ခဲ့ကြပါ။ ဒါပေမယ့် ငါ့ရဲ့
အတောင်နှစ်ဖက်မှာ ခွဲထိုင်ပြီးလိုက်ခဲ့ကြ။
၁ မီတာ အနည်းဆုံးကွာပြီး နေရမယ်
မဟုတ်လား။’

အေးချမ်းသာသာ စလင်းနဲ့
စုစုံတို့နဲ့အတူ ကောင်းကင်ထဲ
ပျံတက်သွားတယ်။ မြို့လေးကို
ဖြတ်သန်းပျံလာရင်း
သီချင်းဆိုလာကြတယ်။
လမ်းမှာ ကလေးတွေကို
တွေ့တဲ့အခါ စလင်း က
လှမ်းအော်ပြောတယ်။

‘မင်းတို့ မိသားစုတွေဆီ သွားပြီးပြောကြပါ။
ငါတို့ အထဲမှာနေရင် ပိုပြီးလုံခြုံတယ်။
အိမ်ထဲမှာ နေခြင်းနဲ့ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက်စောင့်ရှောက်နိုင်တယ်။’

စုစံတို့ကို တွေ့တဲ့အခါ လူတွေက
ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားတယ်။
နောက်တော့ လက်ငှေ့ရမ်းနှုတ်ဆက်ပြီး
အိမ်ထဲကို ဝင်သွားကြတယ်။

အေးချမ်း က ကောင်းကင်ပေါ်
မြင့်မြင့် ပျံလိုက်တယ်။
စလင်း က ပျော်ပြီး
သံကုန်ဟစ်ကြွေးလိုက်တယ်။

တိမ်တွေကြားထဲမှာ လေယာဉ်ပျံကြီးတစ်ခု
ဖြတ်ပျံသွားပြီး လေယာဉ်ထဲက
ခရီးသည်တွေက သူတို့ကို အံ့အားသင့်ပြီး
လှမ်းကြည့်ကြတယ်။

‘လူတွေ ခရီးသွားကြတာကို မကြာခင်
ရပ်ရလိမ့်တယ်။ အနည်းဆုံးတော့
အခု အချိန်အတွက်ပေါ့..’ စလင်း က
လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောတယ်။

‘အခုဆို ကမ္ဘာက နိုင်ငံတွေရဲ့ နယ်နိမိတ်တွေ ပိတ်နေကြပြီ။ ငါတို့ရှိနေတဲ့နေရာမှာ ငါတို့ချစ်တဲ့သူတွေနဲ့ ရှိနေသင့်တယ်’

‘အရာအားလုံး ပြောင်းလဲသွားသလို ခံစားရတယ်’ စုစံက ပြောတယ်။ ‘အဲ့ဒီလို ခံစားရတာကို ငါ ကြောက်တယ်’

‘အင်း.. ဒီလို ခံစားရတာဟာ ကြောက်စရာ၊ စိတ်ရှုပ်ထွေးစရာ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။’ အေးချမ်းက ပြောတယ်။ ‘ငါ ကြောက်တဲ့အခါမျိုးဆိုရင် အသက်ကို ဖြည်းဖြည်းလေးရှုရင်း မီးတွေကို မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။’

ပြီးတော့ မီးဘောလုံး အကြီးကြီးတစ်ခုကို အေးချမ်းက လေထဲ မှုတ်ထုတ်ပြတယ်။

‘မင်းတို့ ကြောက်ရင်ရော ဘာလုပ်ကြလဲ’ အေးချမ်းက မေးတယ်။

‘ငါကတော့ ငါ့ကို ချစ်တဲ့သူအကြောင်း
စဉ်းစားရတာ ကြိုက်တယ်။’
စုစံက ပြောလိုက်တယ်။

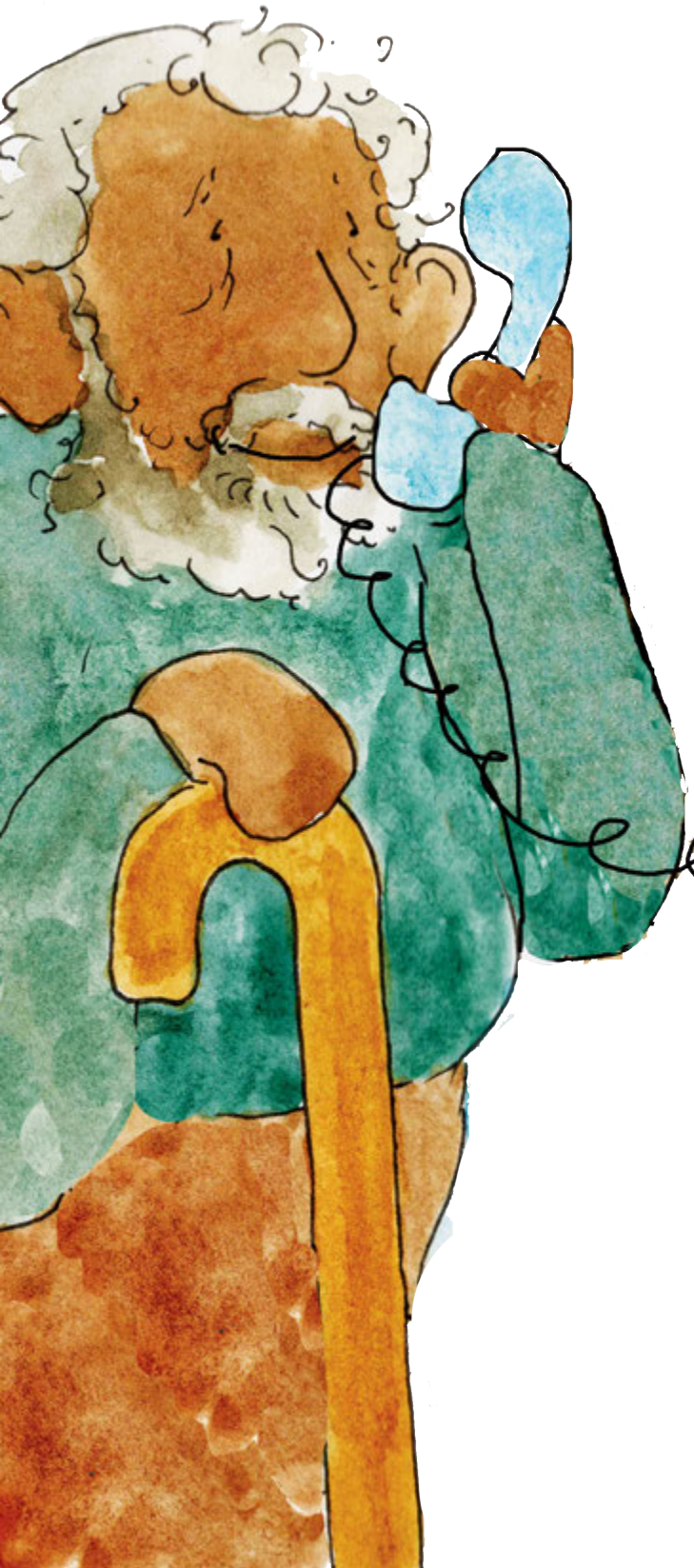
‘ငါရောပဲ..ငါ့ အဖိုး၊ အဖွားတွေလို ငါ့ကို
ချစ်တဲ့သူတွေအကြောင်း စဉ်းစားတယ်။’
စလင်း က ထောက်ခံပြောတယ်။

‘ကိုရိုနာ ဗိုင်းရပ်စ် ကြောင့် ငါ သူတို့ကို
အခု ပွေ့ဖက်လို့မရဘူး။ အရင်က စနေ၊
တနင်္ဂနွေတိုင်း ငါ သူတို့ဆီ
သွားလည်ခဲ့တာ။ အခုတော့

သူတို့အန္တရာယ်ကင်းအောင်
ငါ သွားမလည်တော့ဘူး။’

‘ဖုန်းဆက်လို့မရဘူးလား’
စုစံက သူငယ်ချင်းကို
မေးတယ်။

‘အင်း..ဆက်တာပေါ့။’

သူတို့ ငါ့ကို နေ့တိုင်း ဖုန်းဆက်တယ်။
အိမ်ကအကြောင်းတွေ ငါ သူတို့ကို
ပြောပြတယ်။’

‘အဲလို ဖုန်းခေါ်ရရင် ငါပျော်တယ်။
သူတို့လည်း ပျော်တယ်။’

‘မမြင်နိုင် မတွေ့နိုင်သူတွေကို သတိရမိတာ
သဘာဝပါပဲ’ အေးချမ်း က ပြောတယ်။

‘ဒါဟာ ငါတို့
သူတို့ကို ချစ်တယ်၊
ဂရုစိုက်တယ်ဆိုတာကို
ပြတယ်။’

‘တခြား သူရဲကောင်း
တွေနဲ့ တွေ့ရင်ရော
မင်းတို့ ပိုပြီးပျော်မလား’

‘ပျော်မှာပေါ့ အေးချမ်း’

စုစံရော၊ စလင်း ပါ ဝမ်းသာအားရ ပြိုင်တူ
ဖြေလိုက်ကြတယ်။

‘ကောင်းပြီ။ ငါ့သူငယ်ချင်း နော်ထူး ဆီမှာ
စုပါ ပါဝါ တစ်ခုရှိတယ်။ ကဲ..သွားကြစို့’
အေးချမ်း က ပြောလိုက်တယ်။

သူတို့အားလုံး ရွာလေးတစ်ရွာဆီမှာ
ဆင်းသက်လိုက်တယ်။ အဲဒီ မှာ
မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အိမ်အပြင်မှာ
ပန်းတွေခုူးနေတယ်။ အေးချမ်း နဲ့
အတောင်တွေပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့

ကလေးတွေကို တွေ့တဲ့အခါ သဘောကျပြီး
ရယ်တယ်။

‘အေးချမ်း’ သူမ လှမ်းအော်ပြောတယ်။

‘ငါတို့ အနည်းဆုံး ၁မီတာအကွာမှာ
နေရမှာ။ အဲ့ဒီတော့ ဒီကနေပဲ
ငါလှမ်းဖက်ပြီးနှုတ်ဆက်တယ်လို့
သဘောထားလိုက်နော်။ မင်းတို့ ဒီမှာ
ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။’

‘မင်း ငါ့ကို လှမ်းဖက်တယ်လို့ ပြောလိုက်လို့
ငါ တကယ် အဖက်ခံရတယ်လို့ ခံစားလိုက်
ရတယ်..နော်ထူး ’ အေးချမ်း က ပြောတယ်။

‘ဒီလို စကားလုံးတွေ၊ အပြုအမူတွေနဲ့
ဂရုစိုက်ကြောင်း ဖော်ပြနိုင်တာကို
ကြိုက်တယ်။ ငါ့ သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း
မင်းရဲ့ စူပါ ပါဝါ အကြောင်း
သင်ယူစေချင်တယ်။’

‘ငါ့ရဲ့ စူပါ ပါဝါက ဘာလဲ။’ နော်ထူး က
မေးတယ်။

‘မင်းရဲ့ မိသားစုဝင်တစ်ဦး နေမကောင်း
ဖြစ်ကတည်းက ကိုရိုနာ ဗိုင်းရပ်စ်
တခြားသူတွေ မကူးအောင် မင်းအိမ်မှာ
နေနေတာ မဟုတ်လား’ အေးချမ်းက
ပြောတယ်။

‘အင်း..ဟုတ်တယ်။ ငါ့အဖေ ဖျားနေတယ်။
ဖေဖေ နေပြန်ကောင်းတဲ့အထိ သူ့အိပ်ရာ
ထဲမှာပဲ နေရမှာ။’ နော်ထူး က ပြောတယ်။

‘ဒါပေမယ့် အဆင်ပြေပါတယ်။ ငါတို့
ဂိမ်းဆော့တယ်။ ဟင်းချက်တယ်။ ခြံထဲမှာ
အတူတူစားကြတယ်။ ငါ့ အစ်ကိုတွေနဲ့
တစ်မီတာခွာပြီး ဒုံးယိမ်းကကြသေးတယ်။’

ပြီးတော့ စာအုပ်တွေဖတ်တယ်။
အိမ်မှာပဲ စာဆက် သင်နေတယ်။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တစ်ခါတလေ
ကျောင်းကို လွမ်းလို့လေ။ ‘အိမ်မှာနေရတာ
ပထမတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ အခုတော့
ပုံမှန်လိုဖြစ်သွားပြီ။’

‘ဒါက မလွယ်ပါဘူး.. နော်ထူး ’အေးချမ်းက
ပြောတယ်။

‘မင်းက ပျော်ဖို့ကောင်းမယ့်
နည်းလမ်းတွေရှာပြီး မင်းချစ်တဲ့သူတွေနဲ့
အိမ်မှာအဆင်ပြေနေတာ။ ငါတော့ မင်းကို
သူရဲကောင်းတစ်ယောက်လို့ မြင်တယ်။’

‘မင်း မိသားစုနဲ့ တစ်ခါတလေ ရန်ဖြစ်လား’
စလင်း က မေးတယ်။

‘အင်း..တစ်ခါတလေ ငါတို့
ရန်ဖြစ်ကြတယ်။’ နော်ထူး က
ပြန်ဖြေတယ်။ ‘ငါတို့ တော်တော်လေး
သည်းခံရတယ်။ နားလည်ပေးရတယ်။’

တောင်းပန်ပါတယ်လို့ မြန်မြန်ပြောနိုင်
ရတယ်..သိလား။ ဒါဟာ တကယ့် စူပါ ပါဝါ
ပဲ။ ဒီ ပါဝါ ကြောင့် နေလို့ပိုကောင်းတယ်။’

‘တစ်ခါတလေတော့ တစ်ယောက်တည်းနေဖို့
လိုအပ်တယ်။ ငါ့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း
သီချင်းတွေဆိုပြီး ကရတာ ကြိုက်တယ်။
ငါ့သူငယ်ချင်းတွေကို ဖုန်းခေါ်တယ်’

‘ဒါပေမယ့် အေးချမ်း..အိမ်နဲ့ ဝေးနေတဲ့
သူတွေနဲ့ အိမ်မရှိတဲ့သူ တွေအတွက်ရော...’
စုစံက အေးချမ်း ကို မေးတယ်။

‘ဒါဟာ မေးသင့်တဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုပဲ..စုစံ။’
အေးချမ်း က ပြန်ဖြေတယ်။

‘ကဲ..သွားရှာကြည့်ရအောင်။’

သူတို့ နော်ထူး ကို နှုတ်ဆက်ပြီး
ထွက်လာခဲ့တယ်။ လေဟာ
တဖြည်းဖြည်းနွေးလာပြီး
ကျွန်းကလေးတစ်ခုအပေါ်ကို
ဆင်းသက်ခဲ့တယ်။

အဲဒီမှာ လူတွေအပြည့်နဲ့ စခန်းတစ်ခုကို
တွေ့တယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က
သူတို့ကိုမြင်ပြီး အဝေးကနေ လက်ငှေ့
ရမ်းပြတယ်။

‘ဟိုင်း အေးချမ်း.. မင်းကို
တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။’
သူမ လှမ်းအော်နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

‘ငါတို့အားလုံး အနည်းဆုံး ၁မီတာအကွာမှာ
နေဖို့ကြိုးစားနေတယ်။ အဲဒါကြောင့်
မင်းကို ဒီကပဲ စကားပြောတော့မယ်နော်။
မင်းသူငယ်ချင်းတွေကို တွေ့ရတာ
ဝမ်းသာပါတယ်။ ငါ့နာမည်က လုလု ပါ။’

‘လုလု..ငါကတော့ စုစံပါ။ သူက စလင်း လို့
ခေါ်တယ်။’ စုစံက ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

‘မင်း ပြောပုံအရဆို ကိုရီနာ ဗိုင်းရပ်စ် ကနေ
ကာကွယ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတာပဲ။ မင်းတို့
ဒီမှာ ဘာတွေလုပ်နေလဲ။’

‘ငါတို့ ဒီမှာ လက်ကို ဆပ်ပြာနဲ့ ရေနဲ့
ဆေးပြီးနေကြတယ်။’ လုလု က
ပြန်ဖြေတယ်။

‘မင်းတို့ နှာချေရင်ကော တံတောင်ကွေးနဲ့
ချေကြလား’ စလင်း က မေးတယ်။

‘ဘယ်လိုလုပ်ရလဲ..ငါ့ကို ပြောပြပေးပါလား’
လုလု ပြန်မေးတယ်။

စလင်း က သူတို့ကို တံတောင်ကွေးနဲ့
နှာချေရင်ဘယ်လိုလုပ်ရတယ်ဆိုတာ
ပြပေးတယ်။

‘ငါတို့အားလုံး ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်အောင်
ကြိုးစားနေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ
စိုးရိမ်နေတာရှိတယ်။’ လုလု က ပြောတယ်။

‘ငါ မင်းတို့နဲ့ အဲဒီအကြောင်း ပြောလို့ရလား။
လူတစ်ယောက်ဖျားပြီး သေသွားတယ်လို့
ငါ ကြားခဲ့တယ်။ ငါ သိပ်လန့်သွားတယ်။
ကိုရိုနာ ဗိုင်းရပ်စ် ကြောင့် လူတွေသေ
တယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလား။’

အေးချမ်း က သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလိုက်ပြီး
ထိုင်ချလိုက်တယ်။

‘အမှန်ပဲ သူရဲကောင်းလေးတို့။ ဒါက
ထူးဆန်းတယ်။’
အေးချမ်း က ဆက်ပြောတယ်။

‘တချို့သူတွေက ဖျားတယ်လို့ မခံစားရဘူး။
တချို့ကတော့ အဖျားကြီးနိုင်တယ်။
တချို့ကတော့ သေဆုံးနိုင်တယ်။’

အဲဒါကြောင့် ငါတို့အားလုံး..
အထူးသဖြင့် အသက်ကြီးသူတွေနဲ့
အခြားရောဂါတွေခံစားနေရသူတွေ
ပိုပြီးသတိထားဖို့လိုတယ်။ သူတို့ပိုပြီး
အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်။’

‘တစ်ခါတလေ ငါတို့ အရမ်း ကြောက်လန့်
နိုင်တယ်။ အန္တရာယ်ရှိသလိုခံစားရနိုင်တယ်။
အဲဒီအချိန်တွေမှာ လုံခြုံတဲ့နေရာလေးတစ်ခု
စိတ်ကူး ပုံဖော်ကြည့်တာမျိုးဟာ
ကူညီပေးနိုင်တယ်။ မင်းတို့ ငါနဲ့အတူ
လုပ်ကြည့်ကြမလား။’

အားလုံးက လုပ်မယ်လို့ဖြေလိုက်ကြတယ်။

အေးချမ်း က စုစံတို့ကို မျက်စိမှိတ်ခိုင်းပြီး
သူတို့လုံခြုံတယ်လို့ ခံစားရတဲ့ နေရာလေး
တစ်ခုကို စိတ်ကူးကြည့်ခိုင်းတယ်။

‘အခု မင်းတို့ လုံခြုံတယ်လို့ ခံစားရတဲ့အချိန်
(သို့မဟုတ်) အရင်က ဖြစ်ရပ် တစ်ခုခုအပေါ်
အာရုံစိုက်ကြည့်ပါ။’

ပြီးတော့ အေးချမ်း က သူတို့
ဘာမြင်ရလဲ... ဘယ်လို ခံစားရလဲ...
အဲဒီ လုံခြုံတဲ့နေရာလေးမှာ
ဘာတွေတွေ့ရလဲဆိုတာ မေးတယ်။ ပြီးတော့
အဲဒီနေရာလေးကို ဖိတ်ခေါ်ချင်တဲ့သူ
တစ်ယောက်ယောက်ရှိလား။ သူနဲ့ အဲဒီမှာ
ဘာတွေပြောကြမလဲ မေးတယ်။

‘မင်းတို့ ဝမ်းနည်းလာတဲ့အခါ၊ ဒါမှမဟုတ်
ကြောက်တဲ့အခါ အဲဒီ လုံခြုံတဲ့နေရာလေးကို
သွားလည်လို့ရတယ်။’ အေးချမ်း က
ပြောတယ်။

‘ဒါဟာ မင်းတို့ရဲ့ စူပါ ပါဝါ တစ်ခုပဲ။
ပြီးတော့ အဲဒီနေရာလေးကို သူငယ်ချင်းတွေ၊
မိသားစုတွေနဲ့လည်း ဝေမျှလို့ရတယ်။
ပြီးတော့ ငါမင်းတို့ကို ဂရုစိုက်ကြောင်း၊
အခြားသူတွေလည်း မင်းတို့ကို ဂရုစိုက်
ကြောင်း သတိရပါ။ ဒါဟာ မင်းတို့ကို
အကူအညီပေးလိမ့်မယ်။’

‘ငါတို့အားလုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ဂရုစိုက်နိုင်တယ်။’ လုလု က ပြောတယ်။

‘ဒါအမှန်ပဲ.. လုလု’ အေးချမ်း က ပြောတယ်။

‘ငါတို့ဘယ်နေရာပဲရောက်နေရောက်နေ
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
ဂရုစိုက်နိုင်တယ်။ ကဲ..ငါတို့ရဲ့
နောက်ဆုံးခရီးစဉ်လေးဆီ
အတူတူသွားကြမလား။’

လုလု က အေးချမ်း နဲ့ သူငယ်ချင်း
အသစ်တွေနဲ့အတူ ခရီးအတူထွက်ဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

စုစံက လုလု လိုက်လာလို့ပျော်တယ်။
ဘာလို့လဲဆိုတော့ တစ်ခါတစ်ရံ
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ဖေးမကူညီဖို့
လိုအပ်တယ်ဆိုတာ စုစံနားလည်တယ်။

သူတို့စကားမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာနဲ့
ပျံသန်းလာခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် လုလု
သိတယ်။ သူမ သူငယ်ချင်းတွေက သူမကို
ဂရုစိုက်တယ်ဆိုတာ။

နှင်းတွေနဲ့ဖုံးလွှမ်းနေတဲ့တောင်တွေ
ကို ရောက်လာတယ်။ အေးချမ်း
က မြို့လေးတစ်ခုအပေါ်မှာ
ဆင်းသက်လိုက်တယ်။

အဲဒီမှာ ကလေးတစ်ချို့
စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုအနားမှာ
ကစားနေကြတယ်။

‘အေးချမ်း’ ကို ကလေးတစ်ယောက်က
လက်ငှော့ရမ်းပြတယ်။

‘ဟဲလို နန်းမို’ အေးချမ်း က ပြောတယ်။

‘ကဲ..အားလုံးပဲ။ ငါမင်းတို့ကို ကိုရိုနာ ဗိုင်းရပ်စ်
ကြောင့် ဖျားပြီး ပြန်နေကောင်းလာတဲ့
ငါ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်တယ်။’

‘ဖျားတာက ဘယ်လိုမျိုးဖျားတာလဲ’ စလင်း
က လှမ်းမေးတယ်။

‘ငါ ချောင်းဆိုးတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ခါတလေ
ကိုယ်ပူတယ်။ အရမ်းပင်ပန်းပြီး
တချို့ရက်တွေဆို မကစားချင်ဘူး။’ နန်းမို
က ပြန်ဖြေတယ်။

‘ငါ အကြာကြီး အိပ်ခဲ့တယ်။ ငါ့မိသားစုက
ငါ့ကို ဂရုစိုက်ကြတယ်။ တချို့မိဘတွေနဲ့
အဘိုးအဘွားတွေဆို ဆေးရုံသွားခဲ့ရတယ်။
သူနာပြုတွေနဲ့ ဆရာဝန်တွေက သူတို့အပေါ်
သိပ်ကြင်နာတာပဲ။ ရပ်ရွာကသူတွေက
ငါတို့ကို အိမ်မှာနေဖို့ ကူညီပေးတယ်။ ဒီလိုနဲ့
ရက်သတ္တပတ် နည်းနည်းကြာပြီးတဲ့နောက်
ငါတို့ ပြန်ကောင်းသွားတယ်။’

‘ငါက နန်းမို ရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ။’
ကလေးတစ်ယောက်က ပြောတယ်။

‘နန်းမို ဆီမှာ ကိုရိုနာ ဗိုင်းရပ်စ် ရှိလို့
ငါတို့သူငယ်ချင်းဖြစ်တာ မရပ်သွားဘူး။ ငါတို့
မတွေ့ရပေမယ့် သူ့ကို အခင်အမင်မပျက်ဘူး။
ငါတို့ အခု တူတူပြန်ကစားနိုင်ပြီ။ ငါ
သိပ်ဝမ်းသာတယ်။’

‘တစ်ခါတလေ မိတ်ဆွေအနေနဲ့ ငါတို့
လုပ်နိုင်တဲ့အရေးအကြီးဆုံးအရာက
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်စောင့်ရှောက်
ကာကွယ်ဖို့ပဲ။’ အေးချမ်း က ပြောတယ်။
‘ငါတို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
ခဏလောက် အဝေးမှာ နေရမယ်လို့
ဆိုရင်တောင်....’

‘ငါတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ဒီလိုမျိုးလုပ်ပေးနိုင်တယ်။’ လုလု က
ပြောတယ်။

‘ပြီးတော့ တစ်နေ့ကျရင်
အတူတူပြန် ကစားနိုင်ပြီး အရင်လို
ကျောင်းပြန်တက်နိုင်မယ်။’ စလင်း က
ပြောတယ်။

အိမ်ပြန်ဖို့အချိန်၊ စုစံ သူငယ်ချင်းတွေကို
နှုတ်ဆက်ဖို့အချိန်ရောက်လာခဲ့ပါပြီ...။

သူတို့ ဒီစွန့်စားခန်း ခရီးစဉ်လေးကို
အမြဲတမ်း အမှတ်ရနေဖို့ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် ကတိပေးကြတယ်။

စုစံ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ခဏလောက်
ပြန်မတွေ့နိုင်ဘူးလို့ တွေးမိတဲ့အခါ
ဝမ်းနည်းမိတယ်။

ဒါပေမယ့် နန်းမို့ ရဲ့ သူငယ်ချင်း
ပြောတာကို သတိရမိပြီး
စိတ်ထဲနေလို့ကောင်းသွားတယ်။

အခု လူတွေကို မတွေ့နိုင်တာဟာ သူတို့ကို
ချစ်ခင်တာ ရပ်လိုက်တယ်လို့ ဆိုလိုတာမှ
မဟုတ်တာ..။

အေးချမ်း က သူတို့အားလုံးကို အိမ်ပြန်ပို့
ပေးတယ်။ စုစံ အိပ်ပျော်တဲ့အထိ
စောင့်ပေးတယ်။

‘ငါတို့ မနက်ဖြန်ရော ဒီနေ့လို လုပ်လို့ရလား’
စုစံက အေးချမ်း ကို မေးတယ်။

‘ဟင့်အင်း..စုစံ။ ဒီအချိန်မှာ မင်းမိသားစုနဲ့
အတူ ရှိနေရမယ့် အချိန်။’ အေးချမ်း က
ပြန်ဖြေတယ်။

‘ပြီးတော့ ငါတို့ရဲ့ ပုံပြင်လေးကို သတိရပါ။
မင်းချစ်တဲ့သူတွေအတွက် လက်ဆေးပြီး
အိမ်မှာနေခြင်းအားဖြင့် သူတို့ကို
စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်တယ်။’

‘ပြီးတော့ ငါ အဝေးကြီးမှာ မဟုတ်ပါဘူး..
စုစံ။ မင်းရဲ့ လုံခြုံတဲ့နေရာလေးကို
စဉ်းစားမိတဲ့အခါ ငါဟာ အဲ့ဒီမှာ အမြဲတမ်း
မင်းနဲ့အတူရှိနေမှာ။’

‘မင်းက ငါ့ရဲ့ သူရဲကောင်းပဲ’ စုစံက
တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်တယ်။

‘မင်းကလည်း ငါ့ရဲ့ သူရဲကောင်း
ပါ။ မင်းဟာ မင်းကို
ချစ်တဲ့သူတွေ အားလုံးအတွက်
သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ပါ။’ အေးချမ်း က
ပြောတယ်။

စုစံ နှစ်နှစ်ခြောက်ခြောက် အိပ်ပျော်သွား
ခဲ့တယ်။ နောက်နေ့ နိုးလာတဲ့အခါ
အေးချမ်း မရှိတော့ဘူး။ အဲ့ဒါနဲ့ သူမရဲ့
လုံခြုံတဲ့နေရာလေးကို စိတ်ကူးကြည့်ပြီး
သူ့ကို စကားပြောခဲ့တယ်။

နောက်တော့ သူတို့ရဲ့စွန့်စားခန်းခရီး
စဉ်လေးဆီက မြင်ခဲ့၊ သင်ယူခဲ့သမျှကို
ပုံဆွဲခဲ့တယ်။

မေမေ့ဆီ ပြေးသွားပြီး ပုံကိုပြပြီး အဲ့ဒီ
အကြောင်းတွေ ပြောပြခဲ့တယ်။

‘မေမေတို့အားလုံး လူတွေ လုံခြုံအောင်
ကူညီနိုင်တယ် သမီး..’ မေမေက စုစံကို
ပြောတယ်။

‘သမီး အဲ့ဒီ ခရီးမှာ သူရဲကောင်းတွေ
အများကြီး တွေ့ခဲ့တယ်။’

‘မှန်တာပေါ့ သမီးရယ်..။’ မေမေက

စုစံကိုပြောပြတယ်။

‘ကိုရိုနာ ဗိုင်းရပ်စ် ကနေ လူတွေကို
ကယ်တင်ပေးနေတဲ့ သူရဲကောင်းတွေ
အများကြီးရှိတယ်။ ဥပမာ.. ဆရာဝန်တွေ နဲ့
သူနာပြုတွေလိုပေါ့။’

‘ဒါပေမယ့် သမီးက မေမေ့ကို
လူတိုင်းဟာ သူရဲကောင်းဖြစ်နိုင်ကြောင်း
သတိရစေတယ်။’

‘သမီးဟာ မေမေ့အတွက် အရဲရင့်ဆုံး
သူရဲကောင်း တစ်ယောက်ပဲ...’

ପ୍ରିଃପାପ୍ରି